

عنوان مقاله:

فردوسی، هفت بزم و آموزش مهارت های اجتماعی مقدمه ای روان شناختی بر داستان هفت بزم شاهنامه حکیم ابوالقاسم فردوسی

محل انتشار:

فصلنامه روان شناسی تربیتی، دوره 10، شماره 34 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

علیرضا مقدس - استادیار گروه روانشناسی بالینی دانشگاه علامه طباطبایی تهران،

خلاصه مقاله:

این پژوهش بر آن است که مقدمه ای را بر داستان هفت بزم نگاشته و آن را به صورت مقاله ای تحلیلی در اختیار پژوهشگران و مدرسان آموزش مهارت های اجتماعی و سایر خوانندگان علاقمند قرار دهد. دکتر محمد یوسف محقق مالزیایی معتقد است، همان گونه که غربی ها فلسفه، نجوم، طب و ریاضیات اسلامی را اروپایی یا غربی کردند، مسلمانان نیز می باید نظریه های ارتباطی را که اروپاییان در آنها پیشرفت کرده اند، اسلامی کرده و مورد استفاده قرار دهند (به نقل از بولتون، ترجمه شاهولی 1380 ص. 4) بدون هیچ تردید بخش مهمی از این نظریه های ارتباطی که امروز غربی ها ارایه می دهند، ریشه در متون ایرانی و اسلامی دارد. یک نمونه از آن، آموزش های مهارت های اجتماعی در داستان هفت بزم شاهنامه است که بخش کوچکی از اثر بزرگ فردوسی است و مقایسه و تلفیق آن با مطالعات و پژوهش های علمی امروزی درباره مهارت های اجتماعی و ارتباطی با هدف بومی سازی دارای مزایای بیشماری است، اول آن که از منابع عظیم مکتوب فرهنگی و ادبی کشور و مفاخر صاحب نام آن استفاده به جا و بهینه خواهد شد و نام آن بزرگان را زنده و آثار آنان را بیش از پیش مطرح و به آنان ارج دوباره می نهیم. و دیگر آن که کلام شیوا و دلنشین حکیم طوس قرن ها است که در ذهن و زبان و ناخودآگاه جمعی همه ما ایرانیان حضور دائم داشته و یک آمادگی ذهنی برای پذیرش این گونه برنامه ریزی های آموزشی وجود دارد. با توجه به مقام و جایگاه فردوسی و احترام فراوان او نزد همه ایرانیان بدون هیچ تردید، پذیرش، تمرین، تکرار و اثر بخشی این آموزش ها را با موفقیت بیشتری همراه خواهد کرد.

کلمات کلیدی:

فردوسی، شاهنامه، هفت بزم، بزرگ مهر، مهارت های اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/720227>

